

KATARÍNA GILLEROVÁ

Zvláštní
příběh

motto román

Zvláštní příběh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Katarína Gillerová
Zvláštní příběh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATARÍNA GILLEROVÁ

Zvláštní
příběh

Praha 2019

*S vděkem věnuji milé a úžasné Jance Brieškové, která
mi umožnila bydlet u ní v Londýně
a prožít s kamarádkami spoustu zážitků.*

*Právě tam mě inspirovala k sepsání zvláštního příběhu
o kytici žlutých růží a o muži, který si tak
připomíná milovanou ženu.*

AUTORKA

OBSAH

Návštěva, kterou jsme nepozvali	7
Tři sestry	30
Návraty nikam	52
Nadějné šance	76
Barevné dny	103
Káva bez cukru	126
Čas k odjezdu	148
Zvláštní příběh	178
Světla a stíny velkoměsta	201
Co jsme našly	224
Cesty k sobě	241

NÁVŠTĚVA, KTEROU JSME NEPOZVALI

Nebe bylo zatažené, plné tmavých, zlověstně působících mraků a nepříjemné dusno venku odpovídalo dusné atmosféře v obývacím pokoji v domě mých rodičů.

Všechny čtyři – máma, moje starší sestra Katka, mladší Karin a já – jsme se tlačily u okna a sledovaly pohledem dvě auta, která právě zaparkovala před naším domem. Otec seděl v křesle a tvářil se, že čte noviny a vůbec ho to nezajímá. Podle toho, jak neklidně kýval nohou, jsem však věděla, že je nervózní.

„Už jsou tady,“ obrátila se k němu Katka a upřela na něj tázavý pohled.

Otec s kamennou tváří složil noviny a položil je na stolek.

„Dej je do stojanu, kam patří,“ zamračila se na něj máma. „Ať to tu nevypadá jako v chlívě.“ Tuhle větu jsme všichni z hloubi duše nenáviděli.

„Jako v chlívě? Vždyť jsi tu tři dny v kuse uklízela,“ ohradil se otec. Jindy by mu v hlase zaznělo podráždění, ale tentokrát to řekl smířlivě, protože cítil vinu kvůli vzniklé situaci. „A nezapomeňte, že jsem v tomhle komplotu nevinně,“ snažil se vyvléct z toho, co u nás mělo za pár minut následovat.

Nezvaní návštěvníci.

„Ta se teda nastrojila!“ nasadila Karin znechucený výraz a sledovala oknem dámu v růžovém kostýmku, které právě pomáhal vystoupit z auta mladý muž.

„Zvládneš to?“ ustaraně na mě pohlédla Katka. „Ještě pořád můžeš jít nahoru a vyhnout se těm trapákům.“

„Jsem v pohodě,“ zasmála jsem se. Ve skutečnosti bych nejraději utekla do svého pokoje a na pár hodin se tam zaši-

la, chtěla jsem ale na vlastní oči vidět, jak mámina bývalá nejlepší kamarádka vypadá vedle svého o devět let mladšího partnera. Ukořistila ho právě v době, kdy jsem si myslela, že jsem v něm našla svého prince na bílém koni. Ale předtím se s mámou hrozně pohádaly.

Můj otec o Mirovi a o mně nic netušil. Naše čtveřice se usnesla, že nemusí vědět o všem. Jen ať si raději zachová svůj klid a optimistický pohled na svět.

Momentálně mu však optimismus evidentně chyběl.

Když mu před týdnem zavolal bývalý spolužák ze střední školy Emil, otec, chudák, netušil, co bude následovat. Emil vyhrál konkurz na vedoucí místo v bratislavské firmě a přestěhoval se z Nitry do Bratislavy. Nadšený otec ho pozval na sobotu k nám na návštěvu a on slíbil, že určitě přijdou. Druhý den zavolal znova.

„Představ si, máme v domě skvělé sousedy, a když jsem se jim zmínil, kam jdeme, vyšlo najevo, že se s vaší rodinou dobře znají. Co kdyby přišli i oni?“ zeptal se.

„Samozřejmě, přijďte všichni,“ souhlasil hned otec. Ochotně a bez podezření. „A kdo to je?“ Tu otázku měl položit dřív.

„Lydka Vargová a Miro Tomek,“ odvětil Emil. „Nadšeně vyprávějí o vaší rodině, prý jste se už delší dobu neviděli...“

Otec tehdy mlčky držel telefon a zaraženě přemýšlel, co na to říct. Přece nebude kamarádovi vyprávět o trapasu, kvůli kterému se s mámou téměř rozešli. A to ještě netušil, jakou roli sehrála Lýdia v mém životě.

„No... dobře,“ vymáčkl ze sebe nakonec bez známky nadšení.

Když položil sluchátko, s provinilým výrazem pohlédl na mámu. Výbuch islandské sopky nebyl nic proti tomu, jak vybuchla máma, když se jí přiznal, kdo se k nám vnutil na návštěvu.

„To nemyslíš vážně!“ křičela na otce s nevěřicným výrazem.

„Když jsem odtud Lýdii vyhodila, znamenalo to navždy! Jak se opovažuje přijít sem bez pozvání?! Znamená to, že vždy když pozveme Emila s rodinou, vnutí se sem i Lýdia s Mirem?“

„To určitě ne,“ zdůraznil otec. „Já to Emilovi nějak vysvětlím.“ Zatvářil se bezradně. „I když vlastně nevím, co mu mám říct. Šlo přece jen o trapné nedorozumění z tvé strany..“ mávl rukou směrem k mámě.

Tu poslední větu neměl říkat.

„No, jasně!“ zvolala máma ironicky. „Já jediná z toho vycházím jako slepice! Ještě že mě máš, jinak bys neměl koho obviňovat.“

„Já tě z ničeho neobviňuju, Kláro.“ Otec pomalu ztrácel trpělivost. „Jen tě prosím, abys to nebrala tak tragicky. Koneckonců, není škoda, že vaše dlouholeté přátelství s Lýdií skončilo pro takovou hloupost? Není načase, abyste se vy dvě konečně smířily?“ Pohlédl mámě přímo do očí.

„Není,“ odsekla máma a zabloudila pohledem ke mně. A já se zase podívala na ni.

Usmála jsem se a mávla rukou, jako že jsem v pohodě, mě se to už netýká. Miro je pro mě dávno zapomenutá záležitost. To, co mě trápí, se ho netýká.

„Tati, měli přijet čtyři, ale vidím jich pět,“ hlásila Karin ze stanoviště u okna.

„Ne,“ reagoval otec pevným hlasem, „měli přijet jen dva. Všichni ostatní tu budou navíc.“

„Není to Aleš?“ vykřikla Katka. „Strejda Emil vzal s sebou i Aleše!“

„Kdybych ho potkala na ulici, nepoznala bych ho,“ poznamenala jsem. Mhouřila jsem oči a snažila se v tom mladíkovi poznat toho čtrnáctiletého kluka, s nímž jsem, když mi bylo dvanáct, strávila u nich v Nitře týden prázdnin. Byl stejně starý jako Katka, ale tehdy jsme se snažily získat jeho pozornost všechny tři.

„Bože, já se zblázním!“ hopsala Karin jako malé děčko. „Přijel Aleš!“

„Aleš je, samozřejmě, vítaný,“ pokýval hlavou otec. „Jsem rád, že ho Emil vzal s sebou, léta jsme se neviděli.“

Máma stála u okna se sevřenými rty. Potom neochotně odvrátila zrak od skupinky, která právě procházela brankou k našemu domu, a pomalým krokem zamířila ven z místnosti, aby hosty přivítala.

Ve dveřích se ještě obrátila k nám. „Nechápu, že ta Lýdia má odvalu sem vlézt,“ rozhodila rukama.

„Ani já to nechápu,“ řekl otec a vstal, aby se k mámě připojil. „Ale nezapomeň, že se absolutně nic nestalo. Opravdu nemůžu za to, že...“

„Ale ona jo,“ odsekla máma. „Neměla k nám co chodit, když jsem nebyla doma.“

Právě v tu chvíli se ozvalo zaklepaní na dveře. Máma na schodech ustoupila, aby pustila otce dopředu, a on rázně vykročil. Jediný muž v naší rodině. S pobavením jsem si všimla, že ze schodů scházíme v pořadí podle data narození: za otcem máma, za ní Katka, které před dvěma měsíci bylo dvacet šest, potom já, mladší o dva roky, a na konci Karin, dvaadvacetiletý problematický benjamínek naší rodiny. Chyběla už jen pětiletá Katčina dcera Klárka.

„Vítejte u nás!“ Otec roztáhl ústa do širokého úsměvu, když před dveřmi spatřil Emila s kyticí v ruce. Pro mámu.

„Tak moc jsem se na vás těšila!“ přizvukovala jeho žena Evka s radostně rozzářeným výrazem. Smála se stejně srdečně jako kdysi. „Bože, holky, vy jste vyrostly do krásy!“ Prohlížela si nás a jednu po druhé objímala. Zdála se mi trochu menší a širší než v dobách mého dětství, ale vlídnost z její kulaté tváře vyzařovala stejně jako tehdy.

Za ní stál kluk střední postavy s krátkými blond vlasy. Málem jsem v něm nepoznala toho Aleše, do kterého jsme před lety byly všechny tři zabouchnuté. Tehdy byl samá ruka, samá noha, huběňoučký, ve vytahaném tričku, ale teď před námi stál očividně vysportovaný mladý muž v lehké vzorované košili s krátkými rukávy.

Kdybych byla kluk, možná by mě setkání se třemi děvčaty přivedlo trochu do rozpaků, Aleše však ne.

„Holky, fakt jste vyrostly,“ poznamenal trochu ironicky, když nás postupně objímal na uvítanou. „Asi z toho ustavičného pištění, co se mi kdysi celé dny ozývalo okolo uší,“ dodal s úšklebkem.

„To tě jen zocelilo do budoucnosti,“ vyhrkla jsem. Překvapilo mě však zjištění, jak nás tři vnímal v době, kdy jsme ho všechny bez výhrad zbožňovaly – jen jako upištěné děti. Byly jsme opravdu takové?

Pobaveně se zasmál. „A hlavně nadlouho odradilo od holčičí společnosti.“

„Tak proto jsi za měsíc přijel na prázdniny zase ty k nám,“ připomněla jsem mu dotčeně. „To ti už naše pištění nevadilo?“

„Dalo se to vydržet s vědomím, že jsem v Bratislavě,“ odvětil a cvrknul mi prstem do nosu jako děcku. To se mi nelíbilo.

„Měl jsi nám říct, že ti lezeme na nervy, odstěhovaly bychom se k babičce,“ odfrkla jsem uraženě.

Naklonil se ke mně blíž. „Kdysi jsi byla správná partačka, ne tak urážlivá,“ pošeptal mi do ucha.

Překvapeně jsem se na něj podívala, jenže on už postupoval dál, ke Karin, a potom se přesunul za svými rodiči do druhé části předsíně, aby uvolnil místo dalším.

Lýdii a Mirovi.

Vypadalo to, jako by se Lýdia skrývala za Mirovými zády, protože stála těsně za ním. Poslala ho do první linie s největší kyticí, jakou jsem kdy viděla, a zřejmě čekala, že to bude právě on, kdo odvrátí nepřátelský útok naší rodiny proti nim, dvěma pozvaným nepozvaným hostům.

Upírala oči stále jedním směrem, k mojí mámě, ta se však pečlivě vyhýbala pohledu na ni a s úsměvem hodnotila Alešovu mužnost, získanou za všechny ty roky.

Potom však už nebylo kam uhnout.

„Jsem opravdu rád, že se po takové dlouhé době opět setkáváme,“ ozval se Miro. „Děkujeme za pozvání.“

Mámin veselý úsměv, předtím určený Alešovi, se změnil na nucený, připomínající kyselé okurky z poslední úrody, naložené v plastové lahvi od octa. Nebyla schopná vymáčk-nout ze sebe ani krátkou zdvořilostní frází, jaká se při podobné příležitosti očekává, jen mlčky přijala od Mira obrovskou kytici.

Miro z ní oddělil tři červené růže a podal po jedné každé z nás.

Ó, takový džentlmen! pomyslela jsem si opovržlivě. Ani jsem nepoděkovala a moje sestry jen něco zamumlaly.

Atmosféra najednou klesla pod bod mrazu a dala se sekat na velké kostky ledu. A já jsem plula na ledové kře, i když jsem Mirovi lhotejně podala ruku, ale jen aby se neřeklo, jako „leklá ryba“.

Všiml si toho. A všiml si také, jak nedbale držím v druhé ruce růži od něho, skloněnou k zemi, jako bych se s ní chystala zametat podlahu.

Nespěchal. Počkal, dokud jsem zrakem upřeným kamsi nad jeho hlavu přece jen nezachytila pohled jeho očí. Byly tmavé a hluboké stejně jako před mým odjezdem do Londýna a plné naléhavé prosby o smíření.

Vzal mou leklou ruku do dlaně a jemně ji stiskl. To neměl dělat. Proti mé vůli mi to připomnělo naše večerní setkání na dovolené u moře, naše rozhovory. Zaplavila mě lítost a stesk po všem hezkém, co jsme spolu zažili. Protože to, co v mém životě nastalo potom, už tak hezké nebylo.

Do očí se mi draly slzy a to jsem nemohla připustit! Vysvobodila jsem ruku ze sevření a pootočila se víc k mámě, čímž jsem mu dala najevo, že může postoupit dál, ke Karin. Na Katčině tváři jsem si všimla nesouhlasu s Mirovou snahou o smíření se mnou a usmála jsem se na ni.

Čekali jsme na setkání mámy s Lýdií. Otec jí jen chladně podal ruku, vydal se dozadu za ostatními a zamířil

s nimi do obýváku. Aspoň neuslyší rozhovor mezi Lýdií a mámou.

Máma stála mlčky, zamračená, ústa pohrdlivě stažená, bez úsměvu. Lýdia vypadala v růžovém kostýmu a bílé halence velmi elegantně – měla krátké sako a úzkou sukni po kolena. Kratší sestřih vlasů ji omladil, ale já jsem si vzpomněla, jak se Mirovi líbily moje dlouhé vlasy, když mi vlály v mořském vánku.

Najednou Lýdia rozpráhla ruce a zeširoka mámu objala. „Tak moc jsi mi chyběla, Klárko,“ řekla s dojetím.

Máma nejdřív stála jako opařená, potom se od ní odtáhla.

„Nechci, abychom se my dvě na sebe zlobily,“ pokračovala Lýdia a naklonila se blíž jejímu k uchu. „Promiň, měla jsi pravdu, udělala jsem hloupost.“

Potom rozpačitě přešla k nám, aby se s námi přivítala. Katka ji obdařila pohledem plným nezájmu, já jsem se kysele usmála a Karin stála s rukama za zády.

„Věřím, holky, že se mezi námi všechno urovná.“ Lýdia položila Katce ruku na rameno, ale dívala se na mě. Katka tam stála nehnutě jako solný sloup, já tuplem. Rebelka Karin provokativně převalovala v ústech žvýkačku a očividně si vychutnávala to, že nás máma místo přednášky o slušném chování obdařila pobaveným pohledem.

Snad si ta falešnice nemyslí, že jí tu všechny padneme kolem krku?

V obýváku se hosté posadili a my tři jsme v průběhu deseti minut zaplnily stůl obloženými mísami, dvěma druhy zákusků a slanými preclíky, které jsme upekly dopoledne. Otec nalil víno do vysokých sklenek.

„Bože, ty tvoje úžasné preclíky!“ zvolala Lýdia a hned se po jednom natáhla jako za starých časů. Máma se tvářila, že je zaujatá úplně zbytečným posouváním sklenek na stůlku, a na její nadšení vůbec nereagovala.

„Kávu si potom můžeme dát v zahradním altánku,“ poznamenala máma po chvíli, ale patřilo to jen Emilovi a Ěvě.

„Venku je sice dusno, ale ve stínu pod stromy bude příjemný chládek.“

„Tak na naše setkání po letech,“ zdvihl Emil sklenku s vínem. Usoudila jsem, že cestou zpátky bude řídit Aleš, protože ten si dal jen kofolu. „Vidím, Igore,“ obrátil se Emil k otci, „že se ti daří dobře. Nevěděl jsem, že jste koupili dům a přestěhovali se.“ Uznale se rozhlížel okolo sebe.

„Dům ještě nebyl hotový, když jsme ho koupili,“ informoval ho otec. „Rozhodli jsme se tak řešit rodinnou situaci, když se Katce narodila malá Klárka.“

„Tak ty ses vdala, Katko?“ spráskla Eva ruce a oči jí svítily nadšením. „A kolik je malé?“

Máma si přejela rukou po čele a posunula táč se zákusky blíž k Evě.

„Nejsem vdaná,“ odpověděla Katka. „Malé je pět roků a její otec s námi nežije.“

Teta Eva nejdříve překvapeně nadzdvihla obočí, potom pokývala hlavou. „Nó...“ protáhla rozpačitě. „Nemusí to vždycky vyjít..., že jo. Ale radši zůstat sama, než žít s někým, s kým si nerozumíš.“

Zachytila jsem Alešův pohled, když se zahleděl se zájmem na Katku. Co se mu teď honí hlavou? Jak se té pilné studentce mohlo stát, že je svobodnou matkou? Právě Katce, stále ponořené v knihách, která studovala při škole jen tak z osobního zájmu také angličtinu a španělštinu? A s nadšením trávila každé prázdniny prací v zahraničí – to dokázala z nás tří opravdu jen ona.

A právě v době, kdy jsme si mysleli, že půjde studovat do Španělska, vtrhla do jejího života láska a ona byla schopná kvůli ní zanechat všeho, čemu se do té doby s takovým nadšením věnovala.

„Nejsem sama,“ odpověděla tetě Evě s úsměvem. „Mám přítele a chceme se vzít. I Klárka ho má ráda, tak doufám, že z nás bude rodina.“

„Budeme ti moc držet palce, aby vám to vyšlo,“ zdvihla

Eva obě ruce. Z výrazu její tváře se však dalo vyčíst, že je trochu zmatená a ráda by věděla víc.

„A co ten prevít, co tě nechal samotnou s dítětem?“ ozvala se najednou Lýdia. „Jak se mu vede, materialistovi jednomu?“

Všechny pohledy se upřely na Lýdii. Už jsem zapoměla, že kdysi téměř patřila do naší rodiny a o všem věděla, tedy i o tom, co se stalo Katce. Nezdálo se mi však vhodné, aby to rozebírala právě teď a přede všemi.

„Už dávno mě nezajímá,“ zatvářila se Katka odmítavě. „Pro mě je to uzavřená kapitola.“

„Dej mi jeho adresu a já mu půjdu dát do zubů,“ vyhrkla zamračená Lýdia. „Doufala jsem, že nakonec dostane rozum a uvědomí si, o co přišel.“

No, právě na tebe jsme čekali, pomyslela jsem si. Bez tebe je naše rodina totálně bezradná a ty, Batman v sukni, vyřešíš všechny naše problémy!

„Už je pozdě,“ zareagovala Katka odmítavě, „pro něj i pro mě.“

„Kdybys někdy potřebovala pomoci s malou, ráda ji pohlídám,“ ochotně nabídla Lýdia. „Anebo ji někdy můžu vyzvednout ze školky...“

„Máš moc volného času?“ zeptala se jí máma mrazivým tónem a hodila rychle pohledem po Mirovi. Severní pól se přesunul do naší zahrady a náš obývací se změnil na ledové iglú.

„Když bude potřeba, ráda si ho udělám,“ přikývla Lýdia.

„Nebude třeba,“ odpověděla Katka klidně. Potom si všimla zmatených tváří ostatních hostů a rychle dodala: „S Klárkou to zvládám i bez pomoci cizích.“

Viděla jsem, jak se Aleš jejich konverzací baví. Začínal chápat, že Lýdia nepatří k lidem, s nimiž bychom si chtěly rozbalovat vánoční dárky.

„Nabídněte si,“ ukázala máma rukou na stůl s plnými mísami a dívala se při tom na Evu a Emila.

„Děkuji, vypadá to výborně.“ Eva se natáhla po prázdném talířku, aby si na něj nabrala jídlo. „Zřejmě ti s tím pomáhaly holky, vždycky byly šikovné.“

„Ano,“ ozval se Aleš se smíchem, „pamatuju si, jaký zmatek byl vždycky v kuchyni, když chtěly pomáhat při vaření.“

Asi ho dohodím Lýdii, aby ho ten smích přešel, pomyslela jsem si. Otec s Emilem debatovali o stavbě domu a já jsem zatím nenápadně pozorovala Mira. Hledala jsem v jeho tváři oslnivé štěstí a číhala na jeho zamilované pohledy směrem k Lýdii, ale nic takového jsem neviděla. Nemohla jsem však popřít, že vypadá spokojeně. Věkový rozdíl mezi ním a Lýdií byl prostě očividný, ať se snažila, jak chtěla. Kratší účes, kratší sukně, krátké sáčko.

A krátké vodítko na mladšího partnera.

„Karolínko, tobě je teď dvacet čtyři, že jo?“ oslovila mě náhle Eva. „Už někde pracuješ, nebo ještě studuješ?“

„Nepracuju ani nestuduju,“ odvětila jsem a vzápětí jsem si uvědomila, jak blbě to zní. „Teda, vlastně... vypomáhám mámě v kavárně, dokud se nerozhodnu, co dál.“

„Co to znamená – co dál?“ zeptal se mě Aleš. „Co by to mělo být?“

„Odložila jsem si o jeden rok poslední ročník,“ odvětila jsem. „Teď se rozhoduju mezi dvěma možnostmi, ale potřebuju ještě trochu času.“

„Jakými možnostmi?“ zajímal se Aleš. Seděl v křesle opřený o loket, nakloněný na jednu stranu, a upíral na mne zvědavý pohled.

Kdyby tu byl jen s rodiči, odpověděla bych mu. Neměla jsem však chuť rozebírat svou situaci před Mirem a Lýdií. Hlavně před Mirem – kdyby chtěl o mně vědět víc, zůstal by se mnou. Vybral si, a tak nemá právo na podrobné informace o mně.

„Různými,“ pokrčila jsem rameny, „ještě uvidím.“

„To se ti nepodobá,“ usmál se široce Aleš. „Když ti bylo dvanáct, věděla jsi přesně, jak se bude tvůj život vyvíjet.“

Překvapeně jsem se na něj podívala. Tak tohle si nepamatuju! Zato on musí mít paměť jako slon, pokud si teď nevymýšlí.

„A jak?“ zeptala jsem se ironicky.

„Chtěla ses vystěhovat do Austrálie,“ ušklíbl se Aleš. „Nepamatuješ se? Tvrdila jsi, že si otevřeš malou kavárničku přímo na pláži, aby ses mohla každou chvíli ponořit do mořských vln. Ze všeho nejvíc tě bavilo plavání, vydržela jsi v bazénu na koupališti i hodinu.“

„No jo, vážně, to si pamatuju!“ zvolala teta Eva. „Měla jsem obavy, že se v té vodě úplně rozmočíš, na dece jsi s námi strávila jen minimum času.“

„A já jsem na tebe musel dávat pozor,“ připomenul mi Aleš.

Tehdy jsem si na to vzpomněla. Horké letní dny na koupališti. Ještě i teď jsem si dokázala vybavit pocit skvělé pohody během toho týdne prožitého u Halovcových. Aleš ale dělal všechno možné, jen ne to, aby se staral o mou bezpečnost.

„Jediné, na co jsi spolu se svými kamarády dával pozor, bylo tělo tvé spolužačky v bikinách,“ připomenula jsem mu zase já. Všichni se pobaveně zasmáli.

„Aspoň něco se ti splnilo,“ ozvala se Lýdia. „Mámina kavárna sice není na pláži, ale...“ Odmlčela se, protože si všimla, že jsem odvrátila hlavu na opačnou stranu.

„... aspoň pracuješ,“ doplnil ji Aleš a usmál se na mě. V očích se mu mihnul šibalský záblesk, očividně se bavil.

„Byla jsi pár měsíců v Londýně,“ ozval se najednou Miro. „Chceš se tam ještě vrátit?“

Co je ti do toho! vyhrkla jsem málem. Rozzlobeně jsem si pomyslela, odkud to může vědět, ale svět je zřejmě malý. Hlavně tehdy, když se vám to nejméně hodí.

„Tys byla v Londýně?“ podívil se Aleš. „Kdy? Byl jsem tam taky, na pár týdnů, mám tam kámoše. Kdybych to věděl, mohli jsme se sejít.“

„No, vidíš, mohli,“ pokývala jsem hlavou. Tím jsem se vyhnula přímé odpovědi na Mirovu otázku. „Kdy jsi tam byl?“

„V říjnu a listopadu minulého roku,“ odpověděl. Naklonil se v křesle dopředu, jako by byl připravený právě teď zase vyrazit do Británie.

„Tak nemohli,“ poznamenala jsem spokojeně. „Těsně jsme se minuli.“

A i kdyby ne, neměla bych na Aleše čas a nebylo by mi příjemné, pokud by trval na setkání. Práce mi zabírala celé dny a večery jsem měla od určité doby obsazené. A také některé noci. Ale to bych Alešovi říct nemohla, nikdo z mé rodiny to nevěděl, dokonce ani máma, se kterou jsem si rozuměla nejvíc. Uvidím, jestli to bude mít pokračování a jak to dopadne, tak proč předčasně mluvit o něčem, co není jisté.

Jediné, co bylo jisté, byly moje pochybnosti o sobě. Nevyznala jsem se ve svých pocitech a citech k muži, který teď byl daleko ode mne. Občas mě zaplavovala ochromující touha být právě v tomto okamžiku s ním, jindy zase nejistota, jestli to vůbec má smysl a budoucnost.

A často se ty pocity míchaly dohromady a já jsem se sama v sobě vůbec nevyznala.

„Mohli bychom přejít do zahrady,“ navrhla Karin. „Uvařím kávu a přinesu ji do altánku. Bude tam příjemně, už není tak dusno.“ Působila jemně, poddajně, jako poslušná dcera. To ale bylo jen zdání.

Doteď jen mlčky seděla stranou a poslouchala ostatní, nezapojovala se do debaty. Byla ráda, že se jí zatím nikdo na nic neptal, i když jí bylo jasné, že přijde na řadu i ona. Když ale všichni vyjdeme ven, dům zůstane jen jí a ona se nebude muset věnovat hostům. Uvaří kávu, naskládá nádobí do myčky, tentokrát výjimečně ráda a bez řečí a výmluv.

Na mámin důrazný příkaz si nesměla obléknout nic s ra-

mínky, musela si vzít šaty aspoň s krátkými rukávy, aby měla zakryté barevné tetování, velké květiny na větší části levého ramena. Karin reptala, že se cítí jak v muslimské rodině, a vyhádala si šaty, které jsem si chtěla obléknout já.

Cítila se však nejistě a smutně, protože hodinu před příchodem návštěvy jsme se s ní všichni pohádali. Nepřijali jsme moc dobře to, co jsme se od ní dozvěděli. Ona ale tvrději trvala na svém a nedala si od nás poradit. Později jsem slyšela otce, jak zamumlal mámě do ucha, že to bude řešit jinou cestou. Máma mu polohlasně zdůraznila, ať to nechá na ní.

„Malá neposlušná Karin,“ přejel ji Aleš pohledem. „Ani se mi nechce věřit, že z té neposedné desetileté holčičky vyrostla taková slečna. Pamatuješ si, jak ses na mě každou chvíli všela a nechtěla ses pustit?“ dodal poslední kapku.

Karin zrudla. „Nepřeháněj, Aleši!“ vyhrkla v rozpacích. „Pokud vím, všechny tři jsme se na tebe lepily, nejen já.“

„Ale ty jediná jsi chtěla všude chodit se mnou,“ trval na svém Aleš. „Dokonce když jsem šel na záchod, seděla jsi na zemi přede dveřmi a čekala na mě. Nejednou jsme přes zavřené dveře probrali všechny problémy, cos měla s kamarádkami. Pamatuju si Lenku, která se ti posmívala, a ty jsi z toho byla nešťastná... A Martinu, ta od tebe opisovala, a tak jste obě dostaly pětku, protože jsi to na ni odmítla prozradit učitelce,“ vypočítával Aleš.

Panebože, je normální, aby si po tolika letech tohle všechno pamatoval?! zvolala jsem v duchu.

Nelíbilo se mi, že vytahuje tyto věci před ostatními. Přece jen je dnes Karin o pár roků víc a nesluší se připomínat dvaadvacetileté slečně před širší společností události, které se odehrály, když jí bylo deset. Aspoň kdyby nepřipomínal ten záchod, to mohl vynechat, osel jeden! Kdo je dnes zvědavý na to, jaké problémy s ní právě tehdy řešil?

„Zřejmě to v tobě zanechalo hluboký dojem, když jsi na to dodnes nedokázal zapomenout,“ ozvala jsem se posměš-

ně. Spodní tón mého hlasu naznačoval, že by bylo lepší, kdyby o tom nemluvil. „Nechybí ti ty rozhovory, když sedíš v té místnůstce tak opuštěný a sám?“

Aleš se potichu rozesmál, Miro vzápětí také. I Lýdia vypadala pobaveně. Máma se obrátila ke mně a v očích měla výstrahu, abych to nepřeháněla.

Karin však okamžitě ožila. Radostí, že jsem se přidala na její stranu, zapoměla na všechny rozpaky. „Až tam půjdeš tady u nás, můžu si zase sednout před dveře a povyprávět ti, co mě trápí,“ navrhla mu.

„Holky, co kdybyste přenesly jídlo ven a uvařily tu kávu?“ navrhla máma. Jen my tři jsme postřehly, že v jejím bodrém tónu se skrývá nenápadná nespokojenost se směřováním naší konverzace. Dokázaly jsme to bezpečně rozeznat už od dětství, měly jsme s tím bohaté zkušenosti.

A máma zase s námi. Neměla to lehké, hlavně když jsme dospěly. Myslela si, že jsme konečně odrostly dětským copánkům, hádkám a vrtochům, že nás bez obav může vypustit do samostatného života, ale právě tehdy začaly jeden za druhým přibývat problémy.

„Příští rok bude zahrada vypadat úplně jinak,“ vysvětlovala máma tetě Evě. Kráčely spolu po kamenném chodníčku k altánku s Lýdií v závěsu. „Zatím jsme stihli jen zatravnit pozemek, osadit altánek a vysadit pár záhonů letniček.“

„Všechno se nedá udělat najednou,“ rozhlížela se teta Eva kolem. „I tak jste udělali obrovský kus práce od té doby, kdy jste se sem nastěhovali. Holky ti určitě hodně pomáhají.“

„Vždy byly šikovné,“ poznamenala Lýdia v domnění, že si tím mámu nakloní. Byla však jen trapná.

Ty jsi byla šikovnější, pomyslela jsem si trpce. Kdo ví, jaký odvar udělala Mirovi, že se mu zamlžil zrak a jednoho dne se probudil v její posteli. Dnes mi je už lhotejný, ale zranila mě jeho zrada.

„Pojď na chvílku sem!“ zavolal na svou manželku Emil,

který diskutoval s otcem na konci zahrady. Eva se vydala za ním. Máma s Lýdií zůstaly najednou samy.

„Já vím, že jste nás s Mirem nechtěli pozvat,“ ozvala se Lýdia, aby rychle využila příležitosti, že je s mámou sama. Krátké růžové sako si svlékla a přehodila přes ruku, protože venku bylo dusno. „Ale neviděla jsem jinou možnost, jak se s tebou spojit. Nebereš mi mobil, neodpovídáš na esemesky. Asi jsem udělala hromadu chyb, ale přece jsem nikomu neublížila tak, abys mi to nemohla odpustit. Nikdo z nás není neomylný, ani ty, ani já. Klárko, opravdu sis tu situaci tehdy špatně vyložila. Věř mi, manžel moje kamarádky je pro mě tabu, nikdy bych...“

„A přítel moje dcery?“ přerušila ji máma. „I kdybych připustila, že ta návštěva u nás v době, kdy byl doma jen Igor, nic neznamenala – ale jak jsi mohla přebrat Karolínce Mira? Vždyť ty jsi uhnala muže o devět let mladšího, než jsi ty! Dokázala bys to udělat vlastní dceří? Vždyť Karolína je téměř jako tvoje dcera, znáš ji odmalička.“ Máma zaujala bojový postoj.

„Počkej, počkej...“ Lýdi se rozšířily oči údivem. Rychlým pohledem přejela od mámy na mne a zpět. Zhluboka se nadechla. „Co mi to tu povídáš, proboha?“ řekla důrazně, ale tišším hlasem, aby ji neslyšeli na konci zahrady. „Jaký přítel? Teda, vím, že se Karolínka a Miro kamarádili, ale vždyť spolu přece nechodili!“ Tvářila se šokovaně. Upřela na mne bezradný, tázavý pohled.

„Snad mi nechceš tvrdit, že jsi to nevěděla?“ zasmála se máma ironicky. „Vždyť na té dovolené u moře...“

„Nic jsem nevěděla,“ vydechla Lýdia nevěřičně. „Na té dovolené se skamarádili, to ano, ale potom se začal scházet se mnou...“

„Ne, po dovolené chodil se mnou,“ řekla jsem pevným hlasem. „A tys dělala všechno možné, abys ho k sobě přilákala.“

„Nikoho jsem k sobě nelákala,“ zamračila se Lýdia. „Přísahám! Miro mě začal vyhledávat, protože byl nešťast-

ný a neuměl se vyrovnat s rozchodem a se smrtí svého otce...“

„Já jsem při něm stála, když mu bylo nejhůř,“ zdůraznila jsem. „Nevím, proč by v té době měl vyhledávat tebe... o tolik starší...“

„Já nevím, proč to udělal,“ rozhodila Lýdia rukama. „Nikdy se mi nezmínil, že chodí s tebou, že spolu máte vztah...“

„Tak on ti to neřekl?!“ vykřikla máma pohoršeně. „Nevymyšlej si, nebo ho sem zavolám a zeptám se ho na to.“ Výhružně se zadívala na konec zahrady, kde stáli ostatní v hloučku a otec jim něco vysvětloval a mohutně při tom rozkládal rukama.

„To můžeš,“ souhlasila Lýdia odhodlaně.

Celá situace mi začala připomínat dobře napsanou frašku. Kdybych seděla v divadle a sledovala takový rozhovor, asi bych se dost nasmála. Dvě sokyně se přetahují o muže, který zřejmě nehrál fér ani s jednou z nich.

„Počkej, mami,“ zastavila jsem její snahu přivolat k nám Mira. „Víš co, mně je v tuto chvíli úplně, ale úplně jedno, co by Miro odpověděl. Zdá se, že Lýdii neřekl, že spolu chodíme...“

Lýdia tam stála nejistá a zamračená. Na tváři měla znechucený výraz a v hlavě jí určitě běžel film z těch dnů. Přejela si rukou po čele.

„Teď už chápu, proč se na mě zlobíte,“ řekla. „Nevím, Karolínko, nevzpomínám si..., že byste vy dva nějak... na té dovolené...“

Před očima se mi vynořil obraz zapadajícího slunce na obzoru, klesajícího do tichých mořských vln, jak vystřižený z pohlednice. Ano, měla pravdu, neukazovali jsme se před ostatními, polibky jsme si kradli na místech, kde nás nikdo neviděl. Objetí zrovna tak – večer na pláži, na procházce, na kamených schodech v noci cestou domů. Náš vztah byl tehdy teprve na začátku a intenzivně pokračoval po návratu z dovolené.

Netušila jsem, že ode mne šel za Lýdií, a teď se mi zdálo vrcholně absurdní, že jsem se o Mira dělila s máminou kamarádkou.

„Káva se už nese,“ objevila se Karin s kulatým tácem v rukách. Byly na něm naskládané šálky, cukr a smetana do kávy.

Doufala jsem, že bez újmy dojde k altánku a kávu nevylije. Sledovala jsem ji pozorným pohledem a tehdy jsem si všimla, že nejen já. Nedaleko stál Aleš s očima přilepenýma na křivky jejího těla. V mých šatech.

Hned jsem dostala nápad, jak může Aleš pomoci naší rodině. Možná nám ho seslalo samo nebe!

Katka přiskočila ke Karin a pomohla jí opatrně položit tác na stůl v altánku. To jsem mohla udělat i já, pomyslela jsem si. Zamrzelo mě to. Uvědomila jsem si, že ke Karin, své mladší sestře, mám od jisté doby vlašný vztah – od té doby, kdy jsme dospěly a ona začala vyvádět. Karin dokázala pokazit atmosféru v naší rodině, byla tvrdohlavá, nezvladatelná. Doba, kdy fungovala normálně, byla vždy jen krátkým intermezem před dalším šíleným nápadem.

Před pár hodinami křehké příměří v naší rodině její vinou skončilo.

„Jsi šikovná, Karinko,“ zhodnotila teta Eva její snahu. „Ty ještě studuješ, že ano?“ usmála se na ni.

Karin popadla talířky na zákusky a spolu s dezertními vidličkami je rozdala všem u stolu. V lehoučkých modrých šatech s bílými puntíky vypadala velmi dobře. Původně jsem si je chtěla obléknout já, ale když to zjistila, začala nesmyslně bojovat o to, abych jí je půjčila. Nejdřív jsme se kvůli tomu pořádně pohádaly, potom jsem ustoupila. Neměla jsem chuť hádat se, náladu mi kazilo už pomyšlení, že se proti své vůli opět setkám s Mirem. Kdyby to záleželo na mně, mohl by být klidně i mrtvý, nechyběl by mi.

„Ne,“ odvětila Karin po chvíli. „Po maturitě jsem si založila živnost a začala jsem podnikat.“

„No ne!“ vykřikla teta Eva obdivně a s uznáním pokývala hlavou. „To jsi mě teda překvapila, opravdu! Klárko,“ obrátila se k její mámě, „kdo by to řekl, že z té malé nezbednice, co u nás bývala na prázdninách, vyroste šikovná podnikatelka.“ V návalu nadšení si nevšimla, jak jsme my, Karinini příbuzní, obrátili oči v sloup. A to se u nás dělo často.

„No...“ protáhla máma váhavě. „Zatím to nebylo moc růžové.“ Hledala vhodná slova, aby Karin před návštěvou neshodila. „Však to znáš, podnikat dnes není vůbec lehké. Byla bych radši, kdyby si našla normální práci. Mladí mají dnes všude zelenou.“

„Moje řeč!“ vyhrkl strýc Emil důrazně. „Přesně toto tvrdím Alešovi, ale nechce mě poslouchat. Mladí si dnes myslí, že svět začal fungovat až s jejich narozením.“

Podívala jsem se na Aleše, jak se mračí a tváří se otráveně. Aha, nejen v naší rodině poletují vzduchem názorové rozdíly!

„Ty taky pracuješ na živnosták jako Karin?“ zeptal se Miro Aleše. Byla to dnes druhá otázka, kterou položil, a na tuto odpověď dostal.

„Ne,“ odvětil Aleš. „S kamarády jsme založili eseročko.“

„Eseročko!“ mávl jeho otec rukou. „S kamarády!“ odfrkl nespokojeně. „Kdybys chtěl, mohl by sis vydělávat až dva tisíce eur měsíčně,“ zdůraznil synovi vyčítavě. „Dnes se o dobré programátory perou firmy nejen tady, ale i v zahraničí.“

„To stojí za úvahu,“ dal otec za pravdu svému kamarádovi a podíval se na Aleše.

„Ale s vlastním podnikáním můžu vydělat i dva miliony, nejen dva tisíce,“ oponoval jim Aleš.

„Utopie!“ Emil mávl rukou, jako by odháněl dotěrnou mouchu. „To jsou jen vaše fantasmagorické sny. Až po letech zkrachujete, vzpomeneš si na moje slova.“

„Tati, když zkrachujeme, budou to moje dluhy, ne tvoje.“ Aleš mluvil klidně, ale viděla jsem na něm, jaké úsilí

vynakládá, aby se v naší společnosti ovládal. Rysy tváře mu ztvrdly, čelist měl jako z kamene a snažil se skrýt hněv, který se mu ale zračil v nebesky modrých očích. Celým držením těla vyjadřoval nesouhlas s otcovým pohrdavým názorem.

„Vymyslet takovou pitomost, když už jsi mohl pár roků pěkně vydělávat!“ Z Emila přímo číselo zklamání. Takového jsem ho nikdy neviděla, z dětství si ho pamatuji jako hrdého otce – Aleš byl jedináček a on se mu vždy naplno věnoval.

„Jo, a ještě nezapomeň dodat, že v mém věku jsi už měl byt, rodinu a chodil jsi pravidelně každý den na šestou ráno do práce,“ nadhodil Aleš posměšně.

„To už by stačilo, Aleši,“ napomenula svého syna přísně Eva. „Táta to s tebou myslí dobře.“

Jako bych se vrátila do dob svého dětství. Osmadvaceti-letého muže napomínají jako dvanáctileté děcko, přestože se zdá, že Aleš ví, co chce, i když si za tím jde jinými cestičkami, než si představuje jeho otec.

„Pojďme si sednout na houpačku támhle pod břízou,“ ukázala jsem na dlouhou, pohodlnou čalouněnou houpačku s ozdobnou stříškou.

„Hledám si nějaký podnájem, s rodiči to už nezvládám,“ povzdychl si Aleš, když jsme se posadili. „Jejich generace vůbec nechápe, že svět je už úplně jinde, než za dob jejich mládí. Porovnávají neporovnatelné. Nesnášejí Facebook, odmítají smartphony, chodí každý měsíc na poštu s kupou složenek místo toho, aby platili pohodlně z domova internetbankingem.“

„Aleši, stejně jako ty nechceš, aby tě měnili, nesnaž se měnit ani ty je,“ podotkla jsem mírně. „Asi potřebují víc času na to, aby si zvykli, protože svět se žene mílovými kroky a oni nestíhají všechny novinky vstřebávat za pochodu.“

„Ale proč si nedají poradit, aby si zjednodušili život?“ rozhořčil se Aleš.

„Protože si ho nechtějí zjednodušit, zatím jim to vyhovuje takhle,“ zdůraznila jsem. „Nechej jim jejich svět, ve kterém se cítí dobře a bezpečně.“

„Tak ať ani oni nekomentují můj svět, moje plány, můj život,“ zaprotestoval. „Otec se nedokáže smířit s tím, že nechodím každý den na šestou do práce jako on, mám to na talíři každou chvíli. Nesouhlasí s ničím, co udělám, co řeknu, a kritizuje mě jako malého kluka. Vysmívá se mi kvůli tomu, že jsme si založili firmu a chceme se s kluky ze školy posunout dál.“

„Tak si posměchu nevsímej a žij si po svém,“ řekla jsem mu. Paradoxně bych tuhle větu nikdy neřekla před Karin. Mezi ní a Alešem byl podstatný rozdíl – on přesně věděl, co chce.

„Chceme programovat hry pro počítače a mobilní aplikace,“ vysvětloval mi Aleš. „Kluci jsou šikovní, právník nám udělal dobrou smlouvu, už máme i prostory k podnikání. Hledali jsme nejvýhodnější cenu za metr čtvereční, pro začátek nemáme vysoké nároky. Přestěhování rodičů z Nitry do Bratislavy mi trochu ztížilo situaci, protože nedokážou pochopit, že nechci bydlet s nimi.“

Seděli jsme vedle sebe na houpačce, kývali nohama a lehce se houpali. Vzpomněla jsem si, jak jsme se u nich kdysi prali o jedinou malou houpačku, až musel strejda Emil udělat druhou a zavěsit ji na silnou větev stromu uprostřed dvora.

„Héj, vy dva, co to tam spolu kujete?“ zavolal na nás můj otec. „Pojďte sem k nám, ať se taky dozvíme něco nového.“

Vyměnili jsme si s Alešem pohledy. Houpačku jsme postavili a neochotně jsme se vydali za společností do altánku.

„Potřebuju si s tebou promluvit o samotě,“ pošeptala jsem Alešovi.

„Vyměníme si telefonní čísla a příští týden mi zavolej. Jsem připravený, zálesáku,“ roztáhl ústa do širokánského úsměvu.

„Zálesáku!“ vyhrkla jsem překvapeně. „Už jsem skoro zapomněla, že jsi mi tak kdysi říkal. Nechtěla jsem ti tehdy vrátit ten zelený klobouk, pořád jsem ho nosila na hlavě.“

„Byl to lovecký klobouk mého dědy,“ řekl mi s výčitkou v hlase. „A strašně jsem tě kvůli tomu nesnášel.“

„Zato já jsem do tebe byla zamilovaná až po uši,“ zasmála jsem se. „A nesnášela jsem svoje sestry za to, že ony taky.“

Neviděla jsem už, jak se zatvářil, protože jsme se posadili k ostatním do altánku. Příjemný chládek pod velkým ořechem nás trochu ochránil před dusným horkem na přímém slunci. Po tmavých mracích už nebylo ani stopy.

„Za chvíli přijde malá Klárka,“ řekla máma Evě. „Přivede ji Katčin přítel, tak je oba uvidíš.“

„Je hezké, že ji Katka pojmenovala po tobě,“ ozvala se Lýdia. Seděla těsně vedle Mira, dotýkali se rameny. Máma nepovažovala za nutné na její poznámku reagovat. Nedokázala potlačit svůj negativní postoj k ní, vlastně se o to ani trochu nesnažila.

„Já nevím, jestli my se někdy dočkáme nějakého vnoučete,“ pošeptala mámě do ucha Eva. „Za poslední tři roky nevíme o žádném děvčeti, se kterým by Aleš chodil.“

„A my tu máme tři,“ zachichotala se máma. „Vlastně, volné už jen dvě, ale i to je víc než nic.“

„Karolínko, mám k tobě jednu prosbu,“ obrátila se na jednu Lýdia na mě. Nervózně si rukou upravila blůzku a prstem zkontrolovala, jestli má zapnutý druhý knoflíček shora.

Nevěřícně jsem na ni zírala. ONA se odvažuje o něco požádat mě?!

„Moje babička je teď v domově důchodců,“ začala. Máma, která ji až do té chvíle ignorovala, k ní překvapeně otočila hlavu. „Zdraví jí ještě slouží, ale paměť ne. Občas mě už nepoznává.“ Lýdia smutně sklonila hlavu. „Já vím,“ podívala se na moji mámu, „že minulý rok ti zemřela máma. Bylo mi to moc líto, když jsem se to dozvěděla. Vlastně...“

ani nevím, co se stalo. Přece ještě nebyla tak stará... Jak zemřela?“

Na tuhle otázku máma nebyla připravená. Zasáhla ji neočekávaně, stejně jako mě.

Vyměnily jsme si rychlé pohledy. Máma se dvakrát zhluboka nadechla.

„Selhalo jí srdce,“ odpověděla jsem místo ní. „Stalo se to krátce předtím, než se měla přestěhovat do našeho nového domu.“

Lhala jsem, až se mi od úst prášilo.

„Och, to je mi velmi líto,“ zatvářila se Lýdia zkormouceně. Její výraz však mámu ani tentokrát neobměkčil. „Když jsem byla malá, občas jsem se probouzela se strachem, jestli moje babička ještě žije,“ pokračovala Lýdia. „Byla přece jen o generaci starší než mámy mých kamarádek a já jsem se trápila obavou, že mě a mého bratra předčasně opustí. Tak jako naše máma. A my potom zůstaneme na světě sami.“

„Vychovávala tě babička?“ zeptala se Eva.

Lýdia přikývla. „Odmalička,“ odpověděla. Potom se zase obrátila ke mně. „Víš, Karolínko, když jsi říkala, že se ještě rozhoduješ jak dál, napadlo mě, jestli bys nemohla... jestli máš teď víc času... jestli bys nebyla tak hodná a nedohlídla na byt mé babičky.“

„Ne-do-hlíd-la?“ Ohromeně jsem se na ni podívala.

„Za dva týdny odjždíme na měsíc do Indie,“ začala vysvětlovat. „Konečně jsem se dokázala uvolnit z práce na tak dlouho, abychom s Mirkem mohli uskutečnit svůj sen.“ Podívala se na něj po očku. Trochu sklonila hlavu, vypadalo to, že jí něco problesklo hlavou.

Och, Mirkův sen! Dobře jsem ho znala, vyprávěl mi o něm. Odjakživa toužil poznat Indii, fascinoval ho vzdálený svět odlišné kultury.

„Panelák, kde bydlela babička, právě zateplují,“ pokračovala Lýdia, „a výměnu oken by měli dělat až po našem odjezdu.“

Moc sousedů tam už neznám, jsou to všechno noví lidé... a nikomu nedůvěřuju tak jako tobě... případně Katce nebo Karin.“

Ty doby, kdy jsme my věřily tobě, jsou už dávno za námi, řekla jsem jí v duchu.

Odmítavě jsem zavrtěla hlavou. „Obávám se, že...“

„Samozřejmě, že Karolína dohlédne na byt tvé babičky,“ skočila mi náhle do řeči máma.

Téměř jsem oněměla. Oči se mi rozšířily údivem a pomalu jsem otočila hlavu k mámě. Nevěřicně jsem se na ni podívala. Seděla napjatá jako struna a dívala se přímo na Lýdii. Oči se jí zvláště leskly. Úplně zapomněla, že ji chtěla celou dobu ignorovat!

„Och, Klárko, budu vám oběma moc vděčná.“ Lýdia se pjala ruce, jako by se modlila. „Vždyť jsi byla jako naše. Moje babička tě měla vždycky moc ráda... Kdyby ti někdy vyšel čas a mohla bys za ní zajít na návštěvu...“

„Určitě za ní zajdu,“ slíbila máma nečekaně a – ochotně!

To se mi snad jen zdá! zaúpěla jsem v duchu. Šokovaně jsem sledovala mámu, najednou k Lýdii tak vstřícnou a ochotnou. Přejela jsem pohledem na obsah sklenky, kterou měla před sebou. Před chvílí z ní upila. Co jí dali do pití?!

Udiveně jsem zírala na mámu a nechápala její neskutečnou, náhlou přeměnu. Její chování mi nedávalo smysl. Co způsobilo, že svůj odmítavý postoj k Lýdii najednou tak změnila?

Zachytila jsem Mirův pohled, pozoroval mě. Nervózně jsem se zavrtěla na židli. Měla jsem pocit, že tam už déle nevydržím. Vstala jsem.

„Odnesu hrnečky,“ řekla jsem, chvatně jsem naskládala na prázdný tác použité nádobí a s úlevou jsem společnost opustila.

„Máš toho už plné zuby, že?“ zasmála se Karin, když jsem s plným tácem přišla do kuchyně. Můj výraz asi hovořil za vše.

Netrpělivě jsem čekala, až návštěva odejde. Počkala jsem, až se máma půjde převléknout do ložnice, a potom jsem vyšla nahoru za ní.

„Mami, copak tě Lýdia očarovala?“ vyhrkla jsem vyčítavě. „Co to mělo znamenat? Myslíš si, že toužím po tom, abych chodila do bytu její babičky a dávala pozor na stavební dělníky? To se musel stát nějaký zázrak, žes jí to tak rychle a ochotně slíbila?“ Stála jsem před ní jako živá výčitka, ruce založené v bok.

Máma neodtrhla pohled od velkého zrcadla a rovnala si límeček trička. Elegantní letní šaty, které doteď měla na sobě, pověsila na ramínko a uklidila do skříně. Když se na mě podívala, zvláště jí planuly oči.

„Za nic na světě si nedám ujít příležitost, abych konečně zjistila, co se vlastně stalo s Lýdiinou mámou,“ řekla odhodlaně.

Nic jsem nechápala.

Kdyby tušila, co se dozví, tak by se raději vydala s Lýdií do Indie a zapomněla by na svou zvědavost.

TŘI SESTRY

„Tak jsme to přežili,“ spokojeně poznamenala Karin, když si svlékla moje šaty a pověsila je zvenku na dveře skříně.

Raději jsem se zdržela poznámek, jen bychom se pohádaly. Hádka s ní čekala ještě celou naši rodinu.

„Všimly jste si, jak se choval otec?“ zeptala se Katka, která nakoukla do mého pokoje. „Lýdia pro něj byla celou dobu jen vzduch, ani jednou se nepodíval na tu stranu, kde seděla.“

„Co otec, ale máma!“ zareptala jsem nespokojeně. „Ochotně se postarala o to, abych se ve volném čase nenudila. Teď budu muset trávit celé dny v bytě Lýdiiny babičky.“

„Její babičku jsem měla ráda už od dětství,“ řekla Katka. „Vzpomínáte si? Vždycky měla radost, když jsme k ní přišly na návštěvu, objímala nás, políbila. A pokaždé pro nás měla nachystanou nějakou sladkost, lízátko nebo bonbon.“

„Na rozdíl od naší babičky,“ poznamenala Karin.

Mlčela jsem. Kdykoli někdo zmínil naši babičku, vynořilo se mi před očima to, jak jsem ji viděla naposledy. Stála na prahu kuchyně, opírala se o hůl a vyprovázela mámu a mě zlostným pohledem. Tak jsem si ji zapamatovala navždy – s rozhněvaným obličejem.

„Vem si tam počítač nebo tablet s internetem,“ navrhla mi Katka. „V tabletu máš tolik stažených e-booků, že to nestihneš přečíst ani za dva roky.“

„Díky mámě a Lýdii to bude mnohem dřív,“ ubezpečila jsem ji s nespokojeným výrazem.

„Karin!“ zavolala zdola máma. „Můžeš sem přijít?“

Karin se zatvářila jako v křesle u zubaře, když se jí k puse blíží vrtačka. Křivě se ušklíbla a s obavou v očích na nás pohlédla.

„V téhle rodině není jediná osoba, která by se mě zastala,“ řekla vyčítavě.

Právě jsem si před zrcadlem pročesávala vlasy, když jsem si uvědomila, že před ním stojíme všechny tři, jako bychom byly připravené na společné fotografování. Dost jsme se lišily, ale některé rysy tváře jsme měly přece jen společné – hned prozradily, že jsme sestry.

Katka z nás byla nejvyšší. Zdravé tmavé husté vlasy zdědila po otci a nejčastěji je nosila polodlouhé, stažené do ohonu. My dvě s Karin jsme zdědily světlejší barvu vlasů po mámě. Karin jí říkala barva písku na mořské pláži a pravidelně si vlasy ještě zesvětlovala.

Katka se z nás učila nejlíp a dalo se na ni ve všem spolehnout. Nikdy s ní nebyly žádné problémy, šok z jejího nečekaného těhotenství přišel až později.

Já jsem byla povahou někde uprostřed mezi Katkou a Karin. Místo Karin rodiče očekávali chlapce, ale na svět přišlo děvče s nezbednou klukovskou povahou. Jak se ukázalo později, nebyla to dobrá kombinace.

Máma nám všem třem dala jména začínající na K, prý aby si to otec líp pamatoval. On nám však podle mámy říkal „tři Kláry“, ale jen tehdy, když si byl jistý, že se máma nebude zlobit, protože to neměla ráda.

Je zvláštní narodit se jako druhá ze tří sester. Mezi námi byly vždy dva roky, což možná budilo dojem, že si nás naši přesně naplánovali, ale já vím jistě, že Karin v plánu neměli. Právě naopak.

Nejstarší Katka byla očekávaná a jako první dítě na sebe ze začátku strhla všechnu pozornost rodičů. Po mém narození už nebyli tak úzkostliví, a Karinův příchod na svět mě natrvalo odsunul z rodičovské pozornosti.

Katčiny nástupem do školy přibyly mámě nové povinnosti s domácími úkoly. Já jsem byla v té době už bez problémů začleněná do skupiny ve školce, zatímco Karin se s dětským kolektivem začala právě seznamovat tak, že ostatní děcka tloukla kyblíčkem po hlavě. A kopala do hraček nebo je házela po učitelkách. A všechny tahala za vlasy, jako by je chtěla skalpovat. Nejsem si jistá, jestli se raději neměla narodit indiánským rodičům, kteří by určitě ocenili trofeje v podobě skalpů přibitých na dřevěném sloupu uprostřed vigvamu.

Naši však ne. Máma musela být už strašně zoufalá, protože požádala o pomoc svoji mámu, naši babičku. Chtěla Karin vzít na půl roku ze školky a dát ji k babičce v naději, že se její chování po čase změní.

Babička však po dvou týdnech odmítla Karin pouštět přes práh svých dveří. „Nevím, Kláro, kde jsi to dítě vzala, ale pokud ji nebudu moci na celý den přivázat k posteli, nejsem ochotná ti s ní vypomáhat,“ prohlásila.

Máma se tehdy na babičku dost rozzlobila, přestože ji do jisté míry chápala.

„Mami, ty jsi jediný člověk, který mi může pomoci, jestli chceš dál zůstat v zaměstnání. Ale samozřejmě, proč bys mi měla pomáhat? Vždyť Rudkova syna jsi hlídala dva roky, než ho dali do školky, a to taky určitě nebyl žádný andílek,“ řekla jí s trpkostí v hlase.

Strýc Rudo byl mámin bratr a máma celý svůj dosavadní život trpěla kvůli tomu, že mu babička okatě dávala přednost. Rudkovi nedokázala nikdy nic odmítnout, zato máma vždy schytala nějakou kritiku.

Máma nakonec musela skončit s prací, zůstat doma a snažit se vychovat z divokého zvířátka malou slečnu. Kdybychom žili v Británii, Karin by už možná vychovávali ve dvanácté adoptivní rodině, protože její výchova nebyla možná bez občasného lupnutí na zadek nebo přísného okřiknutí. Bez těchto výchovných metod by se počet dětí na našem sídlišti výrazně snížil, hlavně poté, co Karin začala chodit na pískoviště.

Máma si brzy všimla, že některé maminky odtud berou svoje děti pryč, hned jak tam přijde ona s Karin. Malá od jednoho chlapečka odkoukala, že se dá načůrat do báboviček, a moc ráda to dělala do té doby, než dostala od mámy na zadek. Házení písku, bourání hradů a tahání dětí za vlasy bylo pravidlem, dokud jí máma nedala jednu výchovnou.

Za těchto okolností nebylo divné, že mámě nezbývaly síly ani čas, aby se mi věnovala tak jako druhým dvěma sestrám. Jako bych ani neexistovala, neměla vlastní problémy, nebo jako bych žila problémy těch dvou a událostmi kolem nich. Katčiny úspěchy ve škole a nutnost stihnout různé kroužky – byla totiž šikovná – a na druhé straně Karinino problematické chování, to všechno způsobilo, že jsem stále zůstávala ve stínu sester.

Nepocitovala jsem to však jako křivdu, nebyla jsem nešťastná. Cítila jsem se jako součást rodiny, a to bylo hlavní. Poslouchala jsem máminy rozhovory s Katkou o škole, věč-

né napomínání Karin, výměnu názorů na výchovu s otcem a to byl můj svět. Dokázala jsem se zabavit i sama, a to raději než se přetahovat s Karin o panenky.

Měla jsem dost silné citové pouto ke starší sestře. Když se učila, bavilo mě sedět u ní a poslouchat, jak si mumlá probíranou látku. Dívala jsem se na to samé jako ona i v televizi, později jsem četla stejné knihy jako ona a toužila jsem být součástí party, kterou utvořila s kamarádkami.

Neměla jsem však šanci. Byla jsem o dva roky mladší.

Obraz nás tří v zrcadle se rozdělil na tři samostatné části, v každé jedna sestra. Karin jsem vůbec nezáviděla – čekal ji nepříjemný rozhovor s rodiči. Předtím ho přerušila návštěva, když vše směřovalo k hádce.

„Nějak dlouho ti to trvalo,“ poznamenal otec, když viděl Karin scházet ze schodů. Hned za ní jsme šly my, Katka a já. Byly jsme rozhodnuté v této debatě podpořit rodiče.

Otec seděl v obýváku v širokém křesle, máma skládala do myčky zbývající nádobí a z otevřeného prostoru kuchyně sledovala Karin, která se posadila proti otci až na samý konec pohovky.

„Začnu tam, kde jsme předtím skončili,“ ozval se otec a podíval se přísně na Karin. „Naposled ti opakuju, že ten kluk do tohoto domu nevkročí. A na svoje pochybné podnikatelské plány už od nás nedostaneš ani euro. Začni si hledat pořádné zaměstnání, protože jestli zase nebudeš mít na zaplacení zdravotního pojištění, my s mámou ti už nepomůžeme. Už jsi nás stála až moc peněz a při splácení půjčky na tenhle dům nemáme žádné nazbyt.“

„Samozřejmě, za všechno můžu zase já!“ nafoukla se Karin. „Proč jste museli kupovat dům a brát si půjčku na jeho dokončení? Kvůli Katce, aby se s malou nemačkaly v našem bytě. To je zajímavé, že jsem od vás nikdy neslyšela ani slovo výčitky, že se z ní stala svobodná matka. Když potřebuje pomoc ona, vezmete si klidně i půjčku, ale když jde o mě, tváříte se, že jsem černá ovce rodiny.“

V očích měla vzdor. Do tváří se jí nahrnul ruměnc, do čela jí padaly plavé kudrny, které pérovaly jako pružinky, a ona si je čas od času nervózně odfoukla. V dětství vypadala jako andílek, ale jen ve spánku.

„I tobě jsme doteď pomáhali, jak se dalo,“ připomenul jí otec.

Katka seděla nepohnutě, ruce založené na prsou. Nervózně si kousala spodní ret, asi by nejraději Karin jednu vlepila. Uvědomovala si však, že špatným odhadem situace před pár lety si pořádně zkomplikovala život.

Udělala dobře, když dovolila malé Klárce zajít si ještě na hodinku pohrát k sousedům. Problém s Karin se musel vyřešit dnes a nebylo by vhodné, aby Klárka tohle všechno slyšela.

„Zapamatuj si, že Anton nepřekročí práh tohoto domu,“ přidala se máma k otcovým varováním. „Nedovolím, aby ti zase pobláznil hlavu nějakým nemožným nápadem.“

„Ale tentokrát to určitě vyjde,“ trvala Karin na svých tvrzeních, která jsme si vyslechli už předtím. „Anton to má přesně spočítané. Pronajmeme si tu halu na deset let a budeme ji dál pronajímat na různé akce. To nemůže být ztrátové podnikání.“

„Ne, pokud budete mít každý den pokrytý pronájmem,“ zdůraznil otec. „Ale ať si Anton podniká za své a ať hezky zaplatí všechny ztráty.“

Otec už ztratil trpělivost s Karininým „podnikáním“. Po maturitě nejdřív víc než rok hledala zaměstnání, potom ji její přítel Anton, náš rodinný povaleč, jak jsme mu mezi sebou říkali, zatahl do svých velkolepých podnikatelských plánů. On měl být manažer a Karin byla ta, kdo to všechno zafinancuje a odpracuje.

Nejdřív to byl prodejní stánek s cukrovinkami, který zůstal otevřený jen do první kontroly a masné pokuty z hygieny. Antonův geniální mozek přišel na to, že na cukrovinkách se nedají vydělat miliony, a tak vymyslel kšeft s vysokovýkonnými

vysavači, drahými jako šlak (výraz mého otce). Problém byl v tom, že je bylo třeba nejdřív za velké peníze koupit a potom hledat blbce, co bez takého přístroje nedokážou žít. Karin organizovala setkání milovníků vysavačů a dvě hodiny je přesvědčovala, že bez nového výkonného přístroje nemá život nikoho z přítomných smysl. Všechnu práci tedy odvedla ona, Anton se tam objevil vždy ke konci jako velký šéf a tvářil se, jako by řídil impérium na výrobu vesmírné techniky.

Netuším, jakými myšlenkovými pochody potom přešel od vysavačů k psímu salonu. Zisky ze stříhání psích chlupů nedokázaly pokrýt ani nájemné – a už vůbec ne léčbu Antonovy ruky po útoku nešťastného yorkshirského teriéra. Ten pes zřejmě nesledoval módní trendy; třásl se zuřivostí nad svým vyholeným růžovým břichem a rozhodl se pomstít ruce, která ho stříhala. Poté, co ten pes uviděl svůj obraz v zrcadle na stěně naproti, použil podle mě jen nutnou obranu. Nebo to byl jeho způsob reklamace, kdo ví. V každém případě se Anton léčil několik měsíců, protože rána mu začala nepěkně hnisat a ruku bylo nakonec třeba operovat. Celé podnikání padlo a Karin zůstaly dluhy na nájemném.

„Navrhuju ti, Karin, abys zrušila živnost a našla si seriózní zaměstnání,“ řekl otec. V jeho hlase bylo víc vstřícnosti, než si Karin zasloužila.

„A proč neřekneš to samé Karolíně?“ zaútočila Karin na její adresu. „Ona sice živnost nemá, ale pořádné zaměstnání taky ne. Z Anglie si nepřivezla bůhvíjaké úspory a mámě v kavárně pomáhá jen občas.“

„Pořád to je víc než tvoje dluhy.“ Z otcova hlasu se vytratil i jen náznak vstřícnosti. „Neplatíš včas faktury, za mobil ti každý měsíc přijde upomínka. Kam to chceš takhle dotáhnout?“

„Už jsem se s Antonem dohodla,“ neustoupila Karin ani o krok. „Založí si eseročko a já budu pro něj pracovat na živnosták. Potřebuju jen...“

„To nemyslíš vážně!“ rozhořčila se máma. Dlouhými kroky přešla z kuchyně přímo doprostřed obývacího pokoje. „Otec ti radí dobře. Prosím tě, poslechni ho, nebo se dostaneš do ještě větších problémů.“

„Mami, vy tomu nerozumíte,“ rozhodila Karin ruce. „Dnes je jiný svět, člověk musí taky trochu riskovat, pokud nechce žít jen z minimální mzdy. Vždyt jste slyšeli Aleše...“

„Ty se s Alešem nesrovnávej!“ okřikl ji hned otec. „Aleš má vysokou školu a vědomosti, se kterými se uplatní všude po světě. Karolína umí zase dobře anglicky, na rozdíl od tebe. Katka mluví anglicky, německy a španělsky, ty se ve světě neztratíš. Ale ty, Karin, už nevymýšlej žádné pochybné kšefty s Antonem. Raději si napiš pořádný životopis, s tím ti pomůžeme, a začni si hledat místo. Nepotřebuju, aby mi sem jednoho dne vtrhli exekutoři jen kvůli tomu, že tu máš trvalé bydliště.“

„Já se můžu nastěhovat k Antonovi,“ vyhrkla Karin uraženě.

„No, to bude asi nejlepší,“ zhodnotil to otec tónem tvrdým jako ocel.

„Tati, to asi nebude nejlepší,“ řekla jsem potichu.

Bylo mi najednou Karin líto, že je v tom tak sama a nikdo se jí nezastane. Útlá ramena měla svěšená, v tváři napětí. Je to nešťastná holka, nic se jí nedaří. Vzpomněla jsem si, jak se rozčilovala kvůli Mirovi, když vyšlo najevo, že se dal dohromady s Lýdií. A jak je ochotná pomoci občas Katce s malou Klárkou... Jen kdyby nebylo toho Antona!

Máma bezmocně klesla na pohovku a ztěžka se opřela dozadu s výrazem rezignace, smutku a bezmoci.

Dobře jsem ten výraz znala. Objevoval se u ní vždy v souvislosti s Karin, jen jedinkrát to bylo kvůli Katce.

Nejvíce mi utkvěl v paměti ještě z dětství, když jsem si neúmyslně vyslechla rozhovor rodičů v kuchyni. Máma tehdy poslala Katku po něco do obchodu a Karin se k ní

rychle přidala. Já jsem zůstala doma, na což rodiče zapomněli, jako obvykle jsem byla ta prostřední a neviditelná.

Bylo mi asi deset let, Karin osm a rodiče zase řešili nějakou stížnost ze školy – tuším, že srazila během přestávky spolužáka ze židle nebo něco podobného. Máma se tehdy ze zoufalství rozplakala.

„Igore, já už nevím, co mám dělat,“ vzlykala. „Vždyť já z ní přijdu o nervy. Příště půjdeš do školy ty, já už si připadám strašně trapně a nikdy nevím, co mám vlastně té učitelce říct.“

„Klárko, prosím tě, neplač,“ uklidňoval ji otec. „Slibuju, že příště tam půjdu já, i když vždycky není snadné uvolnit se z práce... Měli bychom Karin dát na nějaký kroužek, možná na karate, aby si tam vybila přebytečnou energii,“ navrhoval otec.

Máma ale dostala záchvat pláče a nedokázala přestat naříkat. „Víš, Igore, cítím se tak strašně unavená, tak strašně nešťastná, že... Stydím se za to, ale někdy si představuju, jaké by to bylo, kdybys mě tehdy nepřemluvil a já bych šla...“

„Nad tím, prosím tě, už nikdy nepřemýšlej,“ přerušil ji otec rázně, ne rozzlobeně, jen naléhavě.

„Možná je to trest za to, že jsem ji nechtěla,“ plakala máma dál.

Strnula jsem. Seděla jsem v obýváku pod stolem s rozloženými panenkami a hrála jsem si na to, že jsem s nimi ve stanu. Přesně jsem věděla, co znamená, když žena nechce dítě. Karin se vlastně neměla narodit!

„Nikdy bych ti nedovolil, abys šla na potrat,“ zdůraznil otec.

„Ano,“ vyhrkla máma trochu vyčítavě, „hlavně když sis myslel, že to bude konečně chlapec.“

Slyšela jsem, jak otec vstal a prudce odsunul židli. Znameněla jsem strachy, protože mě napadlo, že z toho vznikne

hádka. Stal se ale opak; vytušila jsem, že otec mámu objal, aby ji uklidnil.

„Klárko, dobře mě znáš,“ domlouval jí chlácholivě. „Ano, doufal jsem, že to bude chlapec, ale ani kdybych se dozvěděl, že čekáš holčičku, nedovolil bych ti udělat něco takového. Víš, v některých rodinách to mají ještě těžší než my a vydrží to. Uvidíš, že malá z toho vyroste, jen musíme mít nějaký čas pevné nervy.“

Ted, čtrnáct roků po tom rozhovoru, potřeboval otec pevné nervy dvojnásob. Seděl v křesle celý skleslý, bez nálady.

Na terase náhle zadupaly dětské nožky a v obýváku se objevila malá Klárka.

„Dědo, strejda soused pije víno a povídal, že tě mám zavolat,“ spustila okamžitě. Vzápětí skočila otci na klín a uvelebila se tam.

„No, už jen ty mu tam chybiš!“ poznamenala máma uštěpačně.

„Jo, přesně to povídal strejda soused,“ přitakala hned malá. „A ty, babi, nemáš bruchet,“ upozornila mámu. Otec se rozesmál.

„Copak já někdy bručím?“ urazila se máma. „Co si to Michal vymýšlí?“

„On nejvíc vymýšlí, když se napije,“ informovala všechny malá. „To říkala teta Vilma. A ještě, že je zvědavá, jak zryje zahradu, když se bude točit opilý kolem rýče jak kolotoč.“

„Ze dvou deci vína se neopije.“ Otec vyhodil Klárku třikrát do výšky a ona výskala na celý dům.

„Jdu si zaběhat,“ vstala Katka. „Vezmu malou s sebou.“

„Já si na chvilku lehnu,“ vstala i máma.

„Večer na mě nečekejte,“ zvedla se Karin. Ani se na nás nepodívala a zamířila do předsíně.

„Karin, než si najdeš zaměstnání, popřemýšlej o nějakém intenzivním kurzu angličtiny,“ řekl otec už jen k jejím

zádům. „Pokud nechceš dostávat jen minimální mzdu, musíš na sobě tvrdě pracovat.“

„Proč by měl každý v téhle zemi mluvit anglicky?“ odsekla Karin. „Copak se snad připojíme k Americe jako padesátý první stát?“

Otec se zhluboka nadechl, ale Karin už zmizela v před-síni, a tak jen mávl rukou.

„Jdu podpořit souseda, nebo mě z té holky trefí šlak,“ zabručel rezignovaně.

Za chvíli jsem úplně osaměla. Podívala jsem se na hodiny. Bylo půl sedmé. Když budu mít štěstí, zastihnu na Skypu Miu.

Vyběhla jsem nahoru do svého pokoje a zapnula počítač. Měla jsem štěstí. Mia se právě chystala ven na nějakou oslavu. Pobíhala po pokoji jen ve spodním prádle – kdybych byla muž, potěšilo by mě to. Jako jejího kluka Joela, když se mu občas svlékla před obrazovkou.

Po chvíli si natáhla delší tričko, vzala si k počítači zrcadlo a řasenku a během rozhovoru si líčila řasy.

„Kdy se vrátíš?“ vybafla na mě. „Mohly jsme jít k Pablovi na oslavu spolu.“

„Nemám ani tušení,“ odpověděla jsem nerozhodně. „Vlastně nevím, jestli se vůbec vrátím.“

„Blázníš?“ podívala na mě přísně jedním namalovaným okem. To druhé vypadalo jako vypůjčené, malé a nevýrazné. „Co tam, v Bratislavě? Nuda, ne? Neříkej mi, že se ti nestýská po Londýně. Vivien se mě včera ptala, kdy přijedeš, prý je všechno v pořádku. Volala ti, ne?“

„Hlavně že předtím vyváděla jako divá,“ poznamenala jsem dotčeně.

„No, to víš, i jedna negativní zmínka spojená se jménem salonu by byla katastrofa,“ zamrkala z obrazovky druhým okem. Cítila jsem se jako oční lékař na dovolené v Japonsku. Mia si malovala na víčka šikmé linky a jako vždy to trochu přehnala.

„Chystáš se na ples upírů?“ zhodnotila jsem její snahu